

## บนเส้นทางของมาลิน

สามเดือนต่อมามาลินก็กลับมาเยือนที่หน้าเมรุหลังเดิมนี้อีกครั้ง ต่างกันที่เย็นนี้เธอดูสงบนิ่ง ใบหน้าเงยขึ้นส่งสายตาจับที่ปลายปล่องไฟ “ถึงเวลาของแม่แล้ว” เธอรำพึงบอกตัวเอง ไร้รอยน้ำตาหรือแววโคกอาดูรเหมือนมาลินในวันที่ร่างบนเมรุนี้คือพ่อ

งานของแม่จัดเรียบง่าย แยกหรือเป็นชุดเดียวกับที่นางานพ่อ บางตาลงบ้างเพราะลูกๆ ส่งข่าวเฉพาะคนใกล้ชิดกับครอบครัว เมื่อครู่เธอรู้สึกจุกจุกแล้วขอขอบคุณและเดินส่งพวกเขาขึ้นรถ กระฉับกระเฉงคล่องแคล่วเหมือนชีวิตเริ่มกลับคืนมาแล้ว

“แม่จะต้องไม่ตายแบบเดียวกับพ่อ” การจากไปของพ่อหลังสามปีที่เธอเข้ามาดูแลเต็มตัว กระทบใจเธอรุนแรงนัก

พ่อตรวจพบเบาหวานตามหลังแม่มานานหลายปี แต่เส้นทางชีวิตผู้ป่วยของพ่อระหกระเหินจนวันหนึ่งก็เกิดเหตุ พ่อหมดสติที่บ้านขณะอยู่ลำพังกับแม่ เพื่อนบ้านเรียกรถฉุกเฉินนำส่งโรงพยาบาลทันอย่างหวุดหวิดก่อนที่ลูก ๆ จะตามไปที่หลัง ทางโรงพยาบาลบอกว่าค่าน้ำตาลของพ่อตอนนั้นสูงระดับที่อาจคุกคามถึงชีวิต

ในขณะที่แม่เดินไปศูนย์สุขภาพใกล้บ้านเอง ตรงตามวันนัด พบหมอ รับประทานยา และสนุกกับกลุ่มเรียนรู้เรื่องการดูแลตนเองกับเพื่อนผู้ป่วยเบาหวานด้วยกัน แต่หมอของพ่อบอกว่าต่อไปขอให้มียาติดมากับคนใช้ด้วยทุกครั้ง ซึ่งจะเป็นใครอื่นไปไม่ได้นอกจากเธอที่เป็นลูกสาวคนโตและคนเดียวของบ้านในบรรดาลูก ๆ หกคน จากวันนั้นมาลินก็ไปกับพ่อไม่เคยขาด บ่อยครั้งที่หมอให้พ่อออกจากห้องตรวจก่อน เหลือแต่มาลินอยู่ต่อเพื่อคุยเพิ่มอีก ซึ่งเป็นรูปแบบการคุยที่คุณหมอเป็นฝ่ายพูดเกือบตลอด มาลินเป็นแต่เพียงผู้รับฟัง

หมอมุ่มน่าทางใจดีคนนี้มาดูแลพ่อต่อจากหมออาวุโสคนเดิมที่ย้ายไปรับตำแหน่งที่อื่นใจจริงพ่ออยากย้ายโรงพยาบาลตามไปปรึกษากับคุณหมอต่อด้วย พ่อว่าตอนพบกันครั้งแรกคุณหมอมคนใหม่จึงดูประวัติหน้าจอคอมพิวเตอร์อยู่นานก่อนจะพูดกับพ่อเรื่องค่าไต และเขียนใบส่งพ่อไปนัดตรวจจอประสาทตากับหมอเฉพาะทางและให้ไปทำนัดตรวจเท้าอีกแผนก คุณหมอบอกมาลินว่าพ่อไม่ได้ไปตามนั้น และเธอได้รู้ว่าพ่อเริ่มมีภาวะไตวายจากผลแทรกซ้อนของเบาหวานและควรจะมีคนมาช่วยดูแล ซึ่งพอพ้นหลังหมอก็บอกมาลินว่าพ่อมาถึงโรงพยาบาลตั้งแต่เช้าและรอคิวเข้าตรวจนาน จนเปลี้ยเกินกว่าจะเดินงก ๆ เงิน ๆ ข้ามไปอีกสองตึกเพื่อติดต่ออีกสองเรื่อง

คุณหมอสื่อเสียงนุ่มนวลฟังง่าย ๆ แต่สำหรับมาลินรู้สึกวุ่นวายหลายเรื่องและยาวมาก ทุกเรื่องสำคัญต่อชีวิตของพ่อ หมอบอกว่าตั้งแต่พ่อรักษาเบาหวานมาค่าน้ำตาลไม่เคยคุมได้เลย จึงบอกมาลินให้รับรู้และมาดูแลพ่อที่บ้านต่อ มาลินได้แต่นิ่งฟังสิ่งที่คุณหมอคาดหวังว่า จะเห็นในนัดครั้งต่อไป

ก็มีตอนที่เรอน่าจะเป็นฝ่ายได้พูดบ้างคือช่วงที่หมอมีคำถาม เช่นถามมาลินว่าทำไมน้ำตาลพ่อดีไม่ดี เป็นคำถามซึ่งเธอไม่แน่ใจว่าจริง ๆ แล้วใช้คำถามหรือเปล่าจึงไม่ได้ตอบได้แต่ยิ้มแห้ง ๆ พักหน้ารับเมื่อคุณหมอกำชับเรื่องจัดยาและดูให้พ่อกินให้ตรงขนาดยาที่ปรับใหม่และตรงตามเวลาที่ถูกต้อง เรื่องอาหารที่บางอย่างห้ามพ่อกินมาก บางอย่างให้แค่ชิมคำเดียวแทบไม่มีอย่างไหนที่พ่อสามารถกินได้ตามใจอยากเหมือนเคย ยังมีเรื่องการสังเกตภาวะน้ำตาลทั้งสูงและต่ำเกินปกติ มีเช่นนั้นพ่ออาจไม่โชคดีรอดชีวิตเหมือนคราวที่ผ่านมา

บางครั้งพ่อก้ออกจากห้องหมอ พ่อก็ฉุนเฉียวใส่มาลินที่ต้องรอตรวจนานจนหิว หรือกระทั่งเรื่องเครื่องปรับอากาศที่เย็นจัดก็ทำท่าพิศพิศ บรรยากาศพ่อลูกกรุ่นระอุตั้งแต่ยังไม่พ้นประตูโรงพยาบาล พาพ่อนั่งแท็กซี่กลับมากินข้าวกลางวันที่บ้านก็บ้ายแล้ว

“อย่ามายุ่งกับกู ปล่อยกตาย กูอยากตาย” มาลินไม่รู้ว่าพ่อเข้าใจความตายว่าอย่างไร พ่ออยากตายจริงหรือว่าพูดด้วยความไม่สบายตัว และพ่อเริ่มเงอะงะไม่คล่องแคล่วดังใจเหมือนเดิม พ่อไม่พูดแบบนี้กับลูก ๆ คนอื่น และไม่พูดกับหมอพยาบาล ที่โรงพยาบาลพ่อเป็นคนไข้ที่เจียบขี้นใจเหมือนคนไข้อื่น ๆ หน้าห้องตรวจนั้นแหละ พ่อพูดเฉพาะกับเธอ

หลัง ๆ พ่อสวนกลับมาทุกครั้งตอนที่มาลินชวนคุยเรื่องที่รับปากจากคุณหมอมาน เรื่องไปตรวจตา ตรวจเท้า เรื่องการฟอกไตหรือเรื่องอะไรพ่อก็หงุดหงิดไปหมด บ้ายนี้พ่อก้อาหารแบบที่เธอเรียนจากคลินิกเบาหวานมาตั้งให้กิน พ่อก็เหวี่ยงอารมณ์ใส่

ยามรึนรมย์พ่อก้อมาเล่ากับมาลินที่หลังว่าที่ไม่ได้กินยาตามที่หมอปรับขนาดเพิ่มขึ้นให้เพราะตัวอักษรบนฉลากหน้าของยาเล็กเกินสายตาพ่อ และยาเบาหวาน “Metformin” ในห่อพอยล์ฟนิกแน่น มือลั่น ๆ ของพ่อแกะไม่ถนัด บางมือพ่อก้อกระเด็นหลุดมือและหาไม่เจอแต่ไม่กล้าบอกใคร

ทุกวันมาลินอยู่กับอารมณ์เหวี่ยงขึ้นลงของผู้ป่วยชราถูกขัดใจ ที่ไม่คิดว่าจะมาเปลี่ยนชีวิตในวันที่อยู่กับโลกมารวมร้อยปีแล้ว

เมื่ออยู่บ้านกับแม่ พ่อคือผู้จุดชนวนก่อความเดือดตั้งแต่สมัยยังไม่ป่วย และอุณหภูมิของบ้านยิ่งพลุ่งพล่านเมื่อความเจ็บไข้ของพ่อหนักขึ้น ซึ่งแม่ก็ส่งเสียงสู้พ่อไม่ยอมแพ้แม่แต่เรื่องเล็กน้อย เช่น พ่อรดน้ำต้นไม้จะเกินไปทั้งบ้านก็จ้ำละหวั่นได้ และนั่นคือสิ่งร้ายล้อมชีวิตของมาลินตลอดเวลาตั้งแต่เธอลืมตาตื่นจนเข้านอนหลับไป ต่อเนื่องยาวนานนับแต่วันที่เธอหยุดชีวิตแบบเดิมมาเป็นผู้ดูแลพ่อเต็มเวลา

ถ้ามีใครสักคนที่บ้านถามถึงการไปหาหมอกับพ่อ ที่ฟังหมอพยาบาลมาเยอะเยอะแต่พ่อก้อมาเล่าแล้วกลับเหลือใจเดียว ตอนฟังเหมือนจะเข้าใจแต่มาลินก็จำมาได้แค่นั้น คำถามที่พวกเขาถาม มาลินก็ตอบได้บ้าง ตอบไม่ได้ก็เยอะ เช่นถามว่ามาลินไปกับพ่อแล้วได้บอกหมอเรื่องยาสมุนไพรหรือไม่ ได้ถามหมอเรื่องยาต้มรากไม้ที่ใส่เจ๊กนึ่งชายพ่อก้อมาให้หรือเปล่า ทำไม

มาลินเจอหมอลแล้วไม่ถามเรื่องยาแคปซูลที่เพื่อนพ่ออุตส่าห์เอามาให้ด้วย มาลินได้แต่เงิบรู้สึกเหมือนที่ทำมาทั้งหมดนั้นยังไม่พอในสายตาของคนอื่น ๆ

พอกับแม่อันที่จริงน่าจะเป็นผู้ชราที่ไม่โชคร้ายนัก สมัยที่ยังเป็นหนุ่มสาวเริ่มตั้งครอบครัวก็แข็งแรงดีกันทั้งคู่ ไม่เคยเจ็บหนักถึงขนาดต้องนอนโรงพยาบาล มีกิจการเล็ก ๆ เลี้ยงลูก ๆ โตมาได้ ไม่เกรเป็นภาระครอบครัวหรือสังคม ส่งเรียนจบมีงานการทำเอาตัวรอดกันได้ทุกคน สี่ห้าปีก่อนที่ร้านเครื่องใช้ไฟฟ้าของพ่อในตึกแถวที่ตลาดประจำอำเภอปิดตัวลง ครอบครัวย้ายออกมาหาที่อยู่ใหม่ ลูกชายคนโตมีการเงินแข็งแรงกว่าพี่น้องคนอื่น ๆ ก็ซื้อบ้านเดี่ยวขนาดสบาย ๆ ให้พ่อแม่ได้ใช้ชีวิตบั้นปลายในที่โล่ง ๆ บ้าง และมาลิน ผู้เป็นสาวโสดก็ตามมาอยู่บ้านหลังนี้ด้วยเพื่อดูแลพ่อแม่ น้อง ๆ ผู้ชายแม่จะแยกย้ายออกไปตั้งครอบครัวใหม่กันตามวิถี แต่พวกเขาก็ส่งเสียเงินทองให้พ่อแม่ใช้อย่างสบาย และหาเวลาแวะมาเยี่ยมบ้างตามชีวิตพวกเขาจะอำนวย ซึ่งพอลูกมาเยี่ยมทั้งพ่อทั้งแม่ต่างคนต่างมีเรื่องฟ้องกันเป็นปกติ

ลูกทุกคนดูแลพ่อแม่กันในแบบของตนซึ่งแตกต่างกันไป พอถึงคราวพ่อป่วยหนักแบบนี้พวกลูก ๆ ผู้ชายก็จัดหาอุปกรณ์เครื่องมือที่ต้องใช้ส่งมาให้ ที่บ้านมีแทบครบ ดังนั้นมาลินในฐานะลูกอีกคนหนึ่งโดยเฉพาะเป็นลูกสาว หน้าที่ดูแลปรนนิบัติเป็นของเธอก็เหมาะสมที่สุดแล้ว

แม่เธอจะรู้สึก แต่มาลินก็คุ้นชินดีกับสถานะ “ลูกสาวต้องต่อท้ายแถว” บ้านไหน ๆ ทั้งตลาดที่เธอเติบโตมาก็เป็นแบบนี้หมด และถึงอย่างไรเธอก็ดีกว่าอีกหลายลูกสาวในตลาดเดียวกันตรงที่ไม่ต้องรับอยู่โยงเฝ้าร้านต่อจากพ่อแม่ที่แก่ลง เธอได้เรียนวิชาที่ชอบ จบแล้วทำงานตามใจเลือกเอง งานครูสอนภาษาอังกฤษนักเรียนชั้นประถมในโรงเรียนเอกชนเล็ก ๆ ของเธอเลี้ยงตัวเองได้ กับชีวิตที่ยังอาศัยอยู่ในห้องนอนเล็กชั้นสามของตึกแถว ร้านของพ่อแม่ซึ่งเธออยู่มาตั้งแต่เกิดจนโต ตอบแทนด้วยการดูแลงานบ้านที่เธอก็ถนัด เป็นชีวิตที่เธอมีพลังเหลือพอรับงานเสริมแปลบทหนังสือ ๆ รับช่วงงานมัคคุเทศก์สำหรับนักท่องเที่ยวต่างชาติกลุ่มเล็ก ๆ ต่อจากเพื่อนในยุคที่กิจการเฟื่องฟู เป็นครูอาสาสอนภาษาอังกฤษให้เด็ก ๆ ในชุมชนห่างไกลกับเพื่อน ๆ อีกกลุ่ม เธอสนุกกับชีวิตที่ได้ออกนอกนอกบ้านไปพบเจอผู้คนใหม่ ๆ มากมาย ในสังคมที่เธอได้เจิดฉายความเป็นตัวเองอีกมุมที่พวกเขาเหล่านั้นให้คุณค่า

เส้นทางเสรีที่มาลินได้ขีดวาดชีวิตตัวเองมาหยุดลงเมื่อราวสามสี่ปีก่อน ก้าวออกมาเริ่มชีวิตบนถนนสายใหม่ ในฐานะผู้ดูแลหลักเต็มเวลาให้พ่อ จะว่าไปมาลินก็เริ่มต้นหน้าที่นี้ด้วยจังหวะของชีวิตบันดาล เมื่อระยะหลัง ๆ ครูมาลินขอเปลี่ยนตารางสอนเพื่อไปโรงพยาบาลกับพ่อบ่อยขึ้น ครูใหญ่บอกว่าเข้าใจ เพื่อนครูในห้องพักครูก็ว่าเข้าใจ แต่การสลับตารางสอนไปมาย่อมนกระทบต่อตารางชีวิตทั้งเพื่อนครูด้วยกันและทั้งนักเรียน ไม่มีใครว่าให้เข้าหูแต่มาลินเริ่มรู้สึกอึดอัดเวลาเอ่ยปากอีก ประจวบการระบาดใหญ่ของโควิดเข้ามากระทบชีวิตคนทั้งโลก งานครูที่โรงเรียน งานมัคคุเทศก์ กระทั่งกิจกรรมครูอาสาต้องหยุดไปหมดแบบไม่มีกำหนด รวมถึง

อาการของพ่อที่เข้าสู่ภาวะเปราะบางเต็มที่ เหล่านี้คือจุดเปลี่ยนที่มาลินมองไม่เห็นทางเลือกเป็นอื่น

ในวันนั้นไม่มีใครรู้ล่วงหน้าเลยว่า อีกไม่นานบ้านหลังนี้จะมีผู้ป่วยเพิ่มอีกคน คือแม่ที่ตรวจพบโรคมะเร็งปอดให้มาลินดูแลไปพร้อม ๆ กันกับพ่อ

เธอก็ไม่ขัดข้องแต่อย่างใดกับการใช้เวลากับพ่อแม่ สำหรับการดูแลบ้าน ดูแลอาหารการกินให้พ่อกับแม่ที่เริ่มชราและมีข้อจำกัดเรื่องสังขารตามวัย งานเพิ่มคือการพาพ่อไปโรงพยาบาลอยู่กับพ่อและรับฟังแผนการรักษาจากหมอ กลับมาบ้านก็จัดการให้วิถีชีวิตของพ่อเป็นไปตามแผนการรักษา ตั้งแต่เข้าพ่อล้มตาขึ้นมาจนถึงเข้านอน นั่นหมายถึงชีวิตของมาลินเองก็ต้องปรับเปลี่ยนจากเดิม มาเป็นวิถีใหม่เพื่อชีวิตพ่อ ไม่ใช่ช่วงสั้น ๆ นับเป็นวันเป็นเดือนแต่หมุนซ้ำร่องเดิมแบบนี้ไปนานปี จะมีที่ไม่ซ้ำคืออาการของพ่อที่หนักขึ้น ๆ พ่อขาบวม แน่นท้อง เพลียซึมปวดหลัง ลูกเข้าห้องน้ำกลางคืนบ่อย บางวันน้ำตาลต่ำ ต้องพาส่งโรงพยาบาลถี่ขึ้น จากไปตามวันนัดเพิ่มเป็นเข้าห้องฉุกเฉิน และหลายครั้งที่ต้องนอนเป็นผู้ป่วยใน

การเข้าโรงพยาบาลในช่วงที่โควิดระบาดเป็นความทุลักทุเลซ้ำซ้อนเพิ่มไปอีก ทั้งตัวพ่อและตัวมาลิน และทุกครั้งพาพ่อไปเธอต้องรับฟังเรื่องของพ่อที่หนักหน่วงเพิ่มขึ้น ๆ มาลินต้องคิด ต้องตัดสินใจและให้คำตอบเรื่องทางเลือกในการรักษาที่หมอถามหลายครั้งแล้ว ซึ่งไม่ว่าเลือกทางไหนไป มาลินก็ต้องรับผิดชอบกลับมาอธิบายทำความเข้าใจกับคนที่ไม่ได้ไปโรงพยาบาลกับพ่อด้วย

พอโควิดเริ่มซา ญาติ ๆ ของพ่อมาเยี่ยมที่บ้านบ่อยขึ้น ต่างคนต่างมาพร้อมความรัก ความปรารถนาดี พวกเขาซักถามมาลินมากมาย พ่อตอบคำถามนี้ได้ก็มีคำถามใหม่ส่งมาอีกเรื่อย ๆ พวกเขาแนะนำการรักษาทางเลือกแปลก ๆ ใหม่ ๆ ให้พ่อ ครั้งหนึ่งหียโกน้องสาวพ่อเอายาสมุนไพรแคปซูล ที่ได้จากร่างทรงที่พ่อนับถือมายัดใส่มือมาลิน บอกว่าไม่อันตรายเพราะเป็นสมุนไพรจากพืชสวนครัว กินแล้วช่วยขับปัสสาวะลดน้ำตาลได้ กำชับให้จัดให้พ่อกินทุกเช้า

ใครให้อะไรมาพ่อก็กินจนมาลินเอือมทั้งพ่อทั้งคนเอามาให้ ขอพ่อว่ากินแค่หนึ่งเดียวแล้วรอดูผลเลือดที่โรงพยาบาลวันไปตรวจตามนัด ครั้นพอถึงวันนัดกลับกลายเป็นว่าผลเลือดครั้งนั้นออกมาดีไปได้ พ่อก็หันมองมาลินอย่างผู้ชนะ จนคุณหมอมองต้องออกปากว่ายาที่แบ่งใส่ถุงพลาสติกมาให้ดูนั้นหมอมองไม่รู้จักและไม่มีข้อมูล พอกลับมาบ้านพ่อก็รีบเราจะกินต่อโดยอ้างผลเลือด จนมาลินเหลืออดบอกว่าถ้าพ่อเชื่อยาร่างทรง ก็งดนัดโรงพยาบาลครั้งต่อไป และรับแต่ยาร่างทรงแทน นั่นพ่อถึงยอมเลิกและไปตามนัดโรงพยาบาลต่อ แต่เมื่อเจ้าของยามาเยี่ยมซ้ำ ก็ถามมาลินว่าทำไมพาพ่อมารักษาแบบนี้ ทำไมไม่พาไปที่เขาไปกินแล้วหาย เธอรู้สึกเหมือนญาติ ๆ มาบ้านเพื่อมาติดตามงานเธอ จึงอึดอัดบ่อยครั้งที่รู้สึกสับสน ได้แต่เก็บทุกความคับข้องใจไว้คุยกับหมอเมื่อถึงวันนัดครั้งต่อไป

เข็งเม้งมาถึง อาเจ็กน้องชายพ่อโทรมาแจ้งข่าวเหมือนทุกปี และบอกว่าการเดินทางไปสระบุรีไกลเกินไปและปีนี้อากาศร้อน อาจะจัดการเรื่องต่าง ๆ ให้พ่อเอง แต่พ่อว่าต้องไป อาจเป็นปีสุดท้ายในชีวิตพ่อ ก็เป็นความเหนื่อยใจที่มาลินต้องเผชิญอยู่คนเดียว พร้อมกันนั้นบ้านนี้ยังมีแม่อีกคนผู้ป่วยมะเร็งที่เธอต้องดูแลและพาไปรับยาเคมีบำบัดอีกโรงพยาบาลทุกสามสัปดาห์

วันหนึ่งหลังจากพ่อขอไปร่วมวงคาราโอเกะกับกลุ่มเพื่อนเก่าชาวตลาด... ครั้งสุดท้ายในชีวิต พ่ออ้างแบบนี้อีกแล้ว ไปอยู่กับจนตึกกลับมาชมที่บ้าน มาลินนึกว่าพ่อจะได้บทรเย็นแต่พอดูแข็งแรงขึ้นพ่อก็ขอไปสมุทสรสงครามเพื่อเยี่ยมพี่ชายลูกพี่ลูกน้องที่คุ้นกันมาแต่เล็ก ๆ พ่อคุยกันติดลมพ่อขออนอนค้างและมาลินอยู่ด้วย ตกค่ำพ่อเหนื่อยเพลียตัวร้อน มาลินตัดสินใจเรียกรถฉุกเฉินโรงพยาบาลเอกชนใกล้ ๆ มารับพ่อต้องนอนค้างเป็นผู้ป่วยใน เรื่องค่าใช้จ่ายนอกแผนการยังเป็นเรื่องรองจากที่มาลินรู้สึกว่ามันผิด อีกแล้วที่ตามใจพ่อจนเกิดเหตุ แม้ในที่สุดพ่อจะปลอดภัยกลับบ้านได้ แต่ลูก ๆ หัวใจกันไปหมด ดังนั้นตอนที่พ่อขอไปหาเพื่อนเก่าอีกคนที่สุพรรณบุรี ลูก ๆ จึงไม่พาไป พ่อคนอื่นกลับบ้านเขาก็ไปหมดพ่อก็มีเงินตั้งใส่มาลิน

ผลตามมาจากเบาหวานทำให้ต่อมาพ่อมีอาการฝ่าเท้าชามากขึ้น เหยียบอย่างสัมผัสต่าง ๆ ไม่เหมือนเดิม ความซาเพิ่มระดับจนพ่อเดินสะดุดบ่อยครั้ง เข้าวันหนึ่งไม่นานจากนั้น พ่อก้าวเหยียบบันไดขั้นสุดท้ายพลาดขณะกำลังเดินลงมาชั้นล่างหลังตื่นนอน ทหารวิ่งลงกองพื้นและเข้าโรงพยาบาลอีกครั้ง

พาพ่อไปตอนสาย ส่งเข้าเตียงผู้ป่วยในตอนบ่ายแล้วมาลินก็กลับบ้านไปดูแลแม่ จบมือเย็นพาแม่เข้านอน มาลินเองก็เหนื่อยล้าข้าง ๆ แม่ไปอีกคนด้วยความเหนื่อยล้าทั้งกายและใจ

ความหวังดีต่อคำในหัว มาลินคิดว่านี่ก็เหมือนทุก ๆ ครั้งที่ผ่านมา ส่งพ่อเข้าโรงพยาบาลแล้วมาลินกลับบ้านและวันรุ่งขึ้นก็มาเยี่ยมใหม่ พ่ออาจนอนหนึ่งคืน สองคืนหรืออาจหลายคืนก็เคย แต่สุดท้ายทางโรงพยาบาลก็โทรแจ้ง มาลินก็มารับกลับบ้าน ก็เป็นแบบนี้มาตลอด

ตีสี่คืนนั้นเธอตอบโทรศัพท์จากพยาบาลเวรตึกสั้น ๆ ด้วยความมัวงงงุ่นแล้วหลับต่อ รุ่งขึ้นตื่นมาจัดการมือเช้าของแม่เรียบร้อยเธอก็เข้าไปโรงพยาบาล

แต่คราวนี้ไม่เหมือนทุกที เข้านี้เตียงที่มาลินส่งพ่อเข้านอนเมื่อวานว่างเปล่า ผ้าปูสีขาวขึงตึง หมอนผ้าห่มวางเป็นระเบียบ เหมือนไม่เคยมีใครนอนมาก่อน และนั่นคือการพาพ่อมาส่งโรงพยาบาลครั้งสุดท้าย

“ทั้งคืนคนไข้ร้องเรียกแต่ชื่อลูกสาวคนเดียวซ้ำ ๆ จนเงิบหลับไป” ความระหกระเหินหลังชีวิตยืนยาวของพ่อจบลงแบบนั้น มาลินไม่ได้เห็นเอง ได้ยินแต่คำบอกกล่าวเรียบบราบจากพยาบาล

เทียบกับลูก ๆ ทั่วทุกใคร ๆ ก็ว่ามาลินคือ “ลูกพ่อ” มาลินเชื่อว่าพ่อรักชีวิต สองคนพ่อลูกเที่ยวเข้าออกโรงพยาบาลมาด้วยกันไม่เคยขาด แต่พอถึงห้วงเวลาสำคัญที่พ่อต้องการแต่เธอ

คนเดียวมาลินกลับไม่ได้อยู่ตรงนั้นด้วย เธอมองว่าเป็นความล้มเหลวของหน้าที่ผู้ดูแลที่เธออุทิศทุ่มเททำมายาวนานและเป็นความทรงจำที่ทิ่มแทงหัวใจให้รวดร้าวทุกคราวที่คิดถึง

สาวน้อยมาลินผู้เคยสดใสที่ใครทั้งโลกน่าจะเห็น ไม่เหลือเค้ารอยเดิมในโลกของความจริงวันนี้อีกต่อไปแล้ว ในวันวัยที่ผ่านกาลเวลาห้าทศวรรษ ร่างกระต๊อดบางออรชรปราดเปรียวกลายเป็นอวบท้วมเชื่องช้าสองแก้มขาวผ่องของโยอย่างสาวน้อยลูกจีน วันนี้ไร้สีสันที่เคยแต่งแต้มแบบสาวรักสวรักรังาม ที่เคยเป็นใบหน้าหม่นซุบมีรอยร่องไว้บรรจุความทุกข์ตรมที่ผ่านเข้ามา ผมละเอียดยเส้นตรงดำขลับเงาระยับทิ้งยาวถูกตัดสั้นแค่คาง เส้นแก้มกร้านแซมดอกเลาตลบขึ้นค้ำบนกระหม่อมด้วยก๊ีบพลาสติกดำยาวตัวเดียว ปาดชายที่เหลือเห็นบหูง่าย ๆ ชูดเดรสเก้โก้ถูกแทนด้วยเสื้อยืดคอกกลมสีหม่นตัวโคร่งกับกางเกงฝ้ายสีดำขาวยาวหลวม ปรกกายวาววับลือแสงในตาคู่นั้นเหือดแห้ง คลอน้ำจ๋าแดงบางเวลา เช่นเวลานี้ที่เธอหวนคิดถึงการตายของพ่อ และหัวใจเธอมุ่งมั่นว่าจะต้องไม่เกิดแบบเดียวกันกับแม่อีกคน

งานศพพ่อยังไม่ทันพ้นเดือน ข่าวย้ายเข้ามาซ้ำครอบครัวของมาลินอีกครั้ง มะเร็งปอดของแม่ที่พาไปรับเคมีบำบัดและฉายแสงจากโรงพยาบาลใหญ่ในเมืองมาตลอดปี บัดนี้โรคไม่ตอบสนองต่อการรักษา และลูกกลมไปยังปอดข้างที่เหลือ แม่ต่างจากพ่อตรงที่ยังมีอารมณ์ขันได้ในยามป่วยไข้ กับโรคเบาหวานแม่ดูแลตัวเองได้ดีมาตลอด พ่อเป็นมะเร็งแม่ใจเสียในวันที่ได้ยิน แต่ก็เดินหน้ารักษาตามที่คุณหมอแนะนำ ไม่นานใจแม่อีกกลับมาเป็นแม่คนเดิมผู้มีช่วงเวลาอารมณ์ดี ยังพูดหยอกเย้าให้ลูกมีรอยยิ้มได้บ้าง

หมอบอกอย่างไรลูกว่าอย่างไรแม่เอาตามนั้น แม่ไม่เคยปรึกษาคร่ำครวญ เว้นแต่อาการของโรคจะแสดงออกมาเอง วันที่หมอบอกว่ารักษาตัวโรคไม่ได้แล้ว แต่ยังมีรักษาเพื่อบรรเทาอาการรบกวนได้ แม่ทวนถามคุณหมอบอกคำเดียวว่าไม่มีทางรักษาอื่นจริง ๆ หรือ แล้วก็เงิบไปหลังฟังคำตอบ ลูก ๆ กังวลว่าแม่จะหมดกำลังใจ แต่สุดท้ายแม่ว่าแม่รู้ตัวของตัวเองและยังมีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์แม่ต่อมาเหนื่อยง่ายขึ้น มีแต่มาลินที่แผลใจจากการตายของพ่อทำให้เธอตื่นตระหนกกับทุกอาการที่เกิดกับแม่ เมื่ออยู่ลำพังกับแม่ที่บ้าน มาลินเฝ้าจับจ่อและมองเห็นแต่ความน่าหวงกังวล บ่อยครั้งเธอมักโทรให้น้องชายคนใดคนหนึ่งกลับบ้านมาพาแม่เข้าโรงพยาบาลเดี๋ยวนั้น เธอเปลี่ยนโรงพยาบาลใหม่หากยังรู้สึกไม่สบายใจ

ร่วมสองเดือนที่พ่อจากไป มาลินเหลือแต่การดูแลแม่เพียงคนเดียว แทนที่เธอจะเบ้าแรงลงและได้ผ่อนพักบ้าง แต่กลับเป็นว่าเธอหันมาจดจ่อกับแม่มากขึ้น แม่วนเข้าออกโรงพยาบาลบ่อยขึ้น กลับไปก่อนถึงวันนัดและมักเป็นห้องฉุกเฉิน บางครั้งแม่นอนหลายคืนในโรงพยาบาลที่ห้องรวมเฝ้าไม่ได้มาลินก็นั่งรออยู่ด้านนอกจนถึงเวลาเยี่ยมทั้งรอบกลางวันและรอบต่อถึงรอบเย็น มาลินเคยรอหน้าห้องฉุกเฉินจนถึงตีสาม

นาน ๆ ทีแม่จะได้นอนห้องเดียวกับมาลินได้นอนค้ำด้วย สำหรับผู้ป่วยในมีหมอเข้ามาเยี่ยมทุกวันและมีพยาบาลคอยดูแลเรื่องที่มาลินเคยทำที่บ้านให้เกือบทุกอย่าง แต่มาลินก็ใช้ว่าจะ

สบายดีกับการนอนบนโซฟาเล็ก ๆ เธอลืมตาตื่นตลอดที่พวกเขาเข้ามาในห้องและเปิดไฟดูแม่ แต่ถึงกระนั้นมาลินก็ยังคงเวียนพาแม่เข้าโรงพยาบาลถี่ ๆ ด้วยความกังวล...ของมาลิน

ถ้าแม่อยู่บ้านมาลินต้องคอยวัดไข้ วัดความดัน และเจาะน้ำตาลเอง...ดูผลเอง ซึ่งใจลึก ๆ ของมาลินก็พรั่นพริ้ง เธอได้ยินคุณหมอตีตติเชื่อว่าการติดเชื้อในกระแสเลือดครั้งล่าสุดทำให้ค่าน้ำตาลของแม่คุมยากกว่าแต่ก่อน หมอแนะนำให้บอกว่ายางตัวที่แม่ได้ตอนไปรับยาเคมีอาจทำให้น้ำตาลขึ้น มาลินจึงคอยระวังและจดมาให้หมอดู ก่อนนี้มาลินเป็นคนกลัวเลือดกลัวเข็ม ถึงได้เลือกเรียนภาษาและมาเป็นครู ตอนพ่อรักษาเบาหวานก็เจาะน้ำตาลเฉพาะเวลาไปโรงพยาบาล แต่ตอนนี้เธอต้องจิ้มเข็มลงปลายนิ้วแม่ที่บ้านทุกวัน พร้อม ๆ กับระวังเรื่องไข้ขึ้นหลังรับยาเคมี มาลินต้องรู้ทั้งเรื่องไข้และเรื่องค่าน้ำตาล แคลไหนถึงเรียกว่าสูง สูงเท่าไรแล้วต้องทำอะไรต่อ มาลินเคยเจาะได้ผลออกมาสี่ร้อยกว่าแล้วรีบป้อนยาเม็ดให้แม่กิน ไม่นานก็เจาะวัดอีกที เลขค่าน้ำตาลยังไม่ลดมาลินให้กินซ้ำอีกเม็ดก็แล้วเจาะดูใหม่ก็ยังไม่ลด สองคนกับแม่อยู่บ้านแบบต่างคนต่างกลัว แต่ดูมาลินจะกลัวมากกว่าแม่ สุดท้ายจบลงด้วยมาลินพาแม่มาโรงพยาบาลทุกที

เข้าโรงพยาบาลครั้งหลัง ๆ แม่พูดกับลูกอย่างจริงจังว่าแม่พอแล้วกับชีวิตที่ผ่านมา และพร้อมถ้าจะต้องตาย พ่อก็ตาย แม่บอกหมอด้วยตัวเองเสมอถึงวาระสุดท้ายแบบที่ต้องการ ขอเพียงอย่าเจ็บปวดทรมาน ขอให้ไปอย่างสงบ แต่สำหรับมาลินการตายของพ่อยังตามทีมนางใจให้สะดุ้งผวากับทุกอาการที่เกิดขึ้นของแม่ แม่ไต่ถามเธอก็กังวล แม่หลับเจียบนานกว่าเคยเธอก็พาแม่เข้าโรงพยาบาลอีก

“คุณจะทำคุณไขกลับมาทำไมอีกนี่ยะ แบบนี้ไม่ใช่เรื่องฉุกเฉิน คนไข่นอนโรงพยาบาลสามอาทิตย์ ยาเอกก็ให้ทุกอย่างแล้ว ผลเลือดก็ดีหมดทุกอย่าง นี่เพิ่งออกจากโรงพยาบาลไปคืนเดียวกลับมาอีกแล้ว จะเอามาให้ทำอะไรอีกล่ะ”

เสียงสูงร้าวยาดังลั่นใส่หน้า เมื่อมาลินกับน้อง ๆ พาแม่มาส่งที่ห้องฉุกเฉินอีกครั้ง เธอมาที่นี่ด้วยความเหนื่อยล้าหาที่พึ่ง เจอแบบนี้เข้าก็ระเบิดเสียงโพลัน ต่อหน้าผู้คนหน้าห้องฉุกเฉินอย่างที่ไม่เคยทำมาก่อน ด้วยไม่สามารถสรรหาถ้อยคำ เพื่อสื่อความรู้สึกท่วมท้นออกมาให้ใครเข้าใจได้ว่านาที่นั่นเธอไม่มีเรี่ยวแรงพอแบกรับแม่แต่ปางอีกเส้นเดียว เหมือนทำนบแตก มาลินพรั่งพรูอารมณ์ความรู้สึกที่อัดแน่นอยู่ในใจมานาน กราดเกรี้ยวบอกความไม่พอใจในสถานะของตนเอง ที่การไม่ต้องออกไปทำงานของเธอถูกให้ความหมายว่าเป็น “คนว่าง” ที่เป็นถึงรองรับทุกอย่างจากทุกคน

เสียงร้องเกรี้ยวกราดสะอีกสะอื่นเป็นจุดเริ่มให้ใคร ๆ ต่างหันมามองมาลินเป็นครั้งแรก น้องชายคนหนึ่งที่เคยแต่ยืนอยู่ข้างหลังมาตลอด เดินเข้าไปคุยกับหมอพยาบาลแทนมาลินเป็นครั้งแรก น้องชายอีกคนกับน้องสะใภ้เข้ามาปลุกปลอบมาลิน เป็นครั้งแรกอีกเช่นกัน

มาลินเองเมื่อตั้งสติได้ เธอมองเห็นใครอีกคนที่ถูกละเลย ไร้การเหลียวแล คนนั้นคือตัวของเธอเอง ที่ควรเป็นคนแรกที่มาลินมีหน้าที่ต้องพุ่มพักดูแลให้ดี เพื่อมีพลังสำหรับทำสิ่งอื่น ๆ ต่อไป

ก็จริงอย่างที่คุณหมอเขาพูด สิ่งแรกที่เธอทำมาตลอดโดยไม่ต้องคิด คือการพาแม่เข้าโรงพยาบาลทันที จนแม่นอนโรงพยาบาลมากกว่าบ้าน ทั้งที่แม่บอกว่าอยากอยู่บ้าน เหมือนเหตุการณ์จากห้องฉุกเฉินวันนั้นกระซอกมาลินให้ตื่นตาสว่าง

ภาพต่าง ๆ เลื่อนเข้ามาในห้วงคำนึง นับแต่วันที่ยุคทำงาน รายได้เลี้ยงตัวจากความสามารถและหมายถึงศักดิ์ศรีของมาลินก็หยุดไปด้วย กระทบจิตใจสะสมมากับเรื่องอื่น ๆ จนเธอจับต้นชนปลายไม่ถูก มาลินเลือกเริ่มต้นที่การเข้าพบจิตแพทย์ เธอได้ทั้งยาต้านเศร้าและคำปรึกษาจากนักวิชาชีพ มาลินหันมองชีวิตด้วยสายตาใหม่ เธอต้องการชีวิตในแบบที่เธอเองยอมรับได้ และรู้ว่าคนที่จะพูดเพื่อเธอ คือตัวของเธอเอง บางที่มาลินก็อดคิดไม่ได้ว่า เธอเองก็มีส่วนอนุญาตให้ชีวิตเป็นแบบนี้เองด้วย วันนี้มีมาลินเรียนรู้ที่จะส่งเสียง บอกความรู้สึกที่แท้จริง ไม่เก็บกัก เธอบอกความต้องการ เธอปฏิเสธ ต่อรอง จากเริ่มด้วยเสียงสั้น ๆ หัวน้ในใจของคนไม่เคยทำเพื่อตัวเองมาก่อนแต่เธอยืนหยัด

มาลินสามารถพูดในวันที่รู้สึกว่ามีพร้อม ไม่ไหว บอกความต้องการความช่วยเหลือ เธอไม่เลื่อนนัดตรวจฟันเพื่อเฝ้าแม่เหมือนที่เคย ออกไปเดินเล่นห้างสรรพสินค้าโดยไม่ต้องมีธุระจริงจัง

“จะเป็นอย่างไรถ้าวันที่เราออกจากบ้านไปแล้วเกิดเรื่องวิกฤติกับแม่ ตอนที่เราไม่ได้ไปด้วย” คำถามนี้เริ่มผุดขึ้นมาในใจบ่อยครั้งในตอนหลัง ๆ เย็นนี้มาลินในชุดออกกำลังกาย ไบหน้าขึ้นเหงื่อเพิ่งเดินกลับเข้าบ้านหลังออกไปวิ่งเบา ๆ ที่สวนสาธารณะเหมือนทุกเย็น เธอผ่อนคลายหายใจยาว หย่อนตัวบนเก้าอี้สนามหน้าบ้านเงียบ ๆ สายตาเหม่อมองแจกันดอกไม้สวยแปลกตา ผลงานจากกลุ่ม “ดอกไม้จัดใจ” ที่เธอกำลังฝึก

ใจหวนคำนึงถึงเส้นทางชีวิตที่ผ่านมา ถ้าไม่นับเข้ามิดวันนั้น เธอก็ตัวติดอยู่กับพ่อแทบตลอดเวลา เธอพาแม่เข้าออกโรงพยาบาลครั้งแล้วครั้งเล่า เพราะอยากให้แม่ “ได้อยู่ใกล้ ๆ หมอ”

สองสามเดือนของแม่ก็คือเวลาของมาลินคู่ขนานไปด้วยเช่นกัน ภาพตัวเองตอนนั่งหน้าห้องรอเยี่ยมแม่แล้วเห็นคนนั่งร้องไห้ พาใจมาลินให้จินตนาการถึงแม่ที่นอนอยู่ข้างในห้องเดียวกันกับเขา ภาพแม่นอนกองสลบไสลบนผ้าปูที่นอนสีขาวซ้อนกันสองสามชั้นยับยู่ยี่ ภาพสองแขนแม่มีก้อนสำลีสีขาวแปะกระจายหลายจุด สายน้ำเกลือไปเสียบที่ข้อมือแม่ “คนใช้หาเส้นยา” คือคำอธิบายที่มาลินได้ยินซ้ำ ๆ จนเห็นความทุกข์ทั้งของแม่และของคนทำงาน

เป็นสองสามเดือนที่มาลินสามารถอดทนยืนข้างเตียงคนไข้ที่ไม่มีเก้าอี้นั่งให้ เพราะอยากอยู่ใกล้แม่ มาลินทำใจเพราะพื้นที่ต้องมีไว้วางอุปกรณ์ช่วยเหลือแม่ก็เห็นอยู่ ในห้องรวมที่แม่นอน



เห็นประตูทางเดียว หน้าต่างทุกบานเหมือนปิดตาย ผ่นห้องสีฟ้าเทาหม่นที่บทุกทิศทาง ไม่เคยเห็นแสงเดือนแสงตะวันลอดเข้ามา แม่คงไม่รู้วันรู้คืนด้วยแสงจากหลอดนีออนยาวสว่างจ้าสาดไปทั่ว ตลอดทั้งวันทั้งคืน มาลินมองไปเห็นแต่สิ่งของเกะกะกระจัดกระจายคนละทิศละทาง

และแม่คงได้ยินทั้งวันทั้งคืน เหมือนที่มาลินได้ยินตลอดสองชั่วโมงที่เข้ามาในข้างเตียงแม่ เสียงดังบรรเลงตลอดทั้งจากคนเข็นรถเข้ามาแจกยาฉีดยาเป็นช่วง ๆ เสียงคุณหมอคุณพยาบาลเข้ามาเยี่ยมไข้เตียงนั้นที่ เตียงนั้นที่ เสียงเขาคูยกกันเอง คูกับคนไข้ คูกับญาติท่ามกลางภาพสีแดงประหลาดของถังขยะปลายเตียงทุกเตียง ขนาดของมันใหญ่เกือบเท่าถังที่มาลินตั้งหน้าบ้าน อันที่จริงมาลินก็แข็งแรงดีไม่เจ็บไข้มาก่อนนอกจากใจที่ห่วงกังวลกับแม่ แต่ภาพ เสียง และกลิ่นรอบตัวชวนหดหู่จนบางครั้งมาลินรู้สึกอะึดอะอม “เขามียเตียงให้แม่เรานอนก็ดีแล้ว” มาลินรำพึงกับตัวเองแล้วเข้าไปลูบหน้าในท้องน้ำผู้ป่วย ก่อนกลับมายืนข้างเตียงแม่อีกครั้ง

“Bleeding Precaution” ตัวอักษรสีขาวบนแผ่นพลาสติกสีแดงขนาดสองคืบที่วันนี้เพิ่งเห็นแว่นหัวเตียง ซ้อนต่อ ๆ กับป้ายห้าม ป้ายระวัง ป้ายคำสั่ง ป้ายคำเตือนและป้ายอื่น ๆ คุณครูมาลินสอนภาษาอังกฤษแต่ก็ไม่เข้าใจจึงไม่ค่อยสบายใจ เกิดอะไรขึ้นกับแม่ถึงมีป้ายนี้เพิ่มมา เจ้าหน้าที่ชุดเดิม ๆ ที่สลับเปลี่ยนเวรกันไปมา ชุดนั้นขึ้นชุดนี้ลง บางคนหน้ายิ้ม บางครั้งหน้าเหี่ยว มาลินต้องคอยคิดก่อนว่าจะถามอะไรกับใครตอนไหนดี

วันหนึ่งมาลินยืนเงยบ ๆ มองแม่หลับตาหายใจสม่ำเสมอ กับสายออกซิเจนเสียบเข้ารูจมูกสองข้าง เธอไม่สบายใจกับเส้นกราฟยีกยือบนจอแวนลอยเหนือหัวเตียงแม่ ที่บางครั้งส่งเสียงแปลก ๆ ขึ้นมา แล้วก็เงียบไป จนแม่ลืมตาขึ้นมาเมื่อผู้ป่วยชายชราเตียงเว้นไปส่งเสียงเพื่อตะโกนด่าทอใครสักคนอยู่ในความหลับไหล มาลินได้แต่ลูบผมแม่เบา ๆ ปลอดภัย ลืมไปชั่วขณะว่าแม่กำลังติดเชื้อมาแล้ววันนั้นแม่ก็ไม่หลับอีกเลย แม่จะหลับอย่างไร ในห้องรวมที่มองไปทางไหนก็เห็นแต่ความรกเกะกะและผู้คนสีหน้าทุกข์ทรมานส่งเสียงร้องโอดโอย หยิงชราเตียงตรงข้ามไอแรงมีเสมหะ จนกลัวจะกระเด็นมาถึงแม่ แล้วเสียงแหลมตัดดังแหวกขึ้นมาจากเครื่องที่พันแขนแม่ก็ปลุกมาลินตื่นจากพะวังและสบตากับแม่ เดี่ยว ๆ เตียงอื่นก็ดังแบบนี้ สลับกันบ้างพร้อมกันบ้าง ไม่ต้องมีใครทำอะไรก็เงียบไปเองแล้วก็ดังขึ้นมาใหม่ มาลินทอดถอนใจแล้วบอกตัวเองว่านี่คือที่ที่มาลินเอาชีวิตแม่มาฝากไว้ “ได้อยู่ใกล้ ๆ หมอ”

“พามาแม่กลับบ้านเรานะ” แม่สบตาอ่อนวอนมาลิน บอกคำขอเดิมทุกครั้งที่ตั้งมาพบว่านอนอยู่ในโรงพยาบาล ในที่สุดลูก ๆ เคารพการตัดสินใจของแม่

แม่กลับมาพักที่บ้านอย่างรู้สึกตัวมีสติตลอด สองสามวันสุดท้ายน้องคนกลางพาสะไภ้กับหลานเล็กมาเยี่ยมและค้ำด้วย ลูก ๆ ให้ความมั่นใจกับแม่ว่าทุกคนอยู่กันได้ และส่วนของพ่อและแม่จะคงอยู่ในตัวของลูก ๆ ตลอดไป

คืนสุดท้าย มาลินีประเมินความรู้สึกตัวเองแล้วเธอขอแม่ว่าจะพากลับไปโรงพยาบาล ใกล้ๆ ที่เขาเคยเสนอไว้ว่าให้กลับมาได้หากต้องการ มีห้องที่ให้ลูก ๆ ได้อยู่ด้วย และมาลินีกับ น้องชายคนเล็กอยู่กับแม่ คอยผลัดกันคุยเป็นเพื่อน เล่าเรื่องสมัยที่ลูก ๆ ยังเด็ก แม่รับรู้จน ค่อยๆ หลับไปในรุ่งเช้า ในอ้อมแขนมาลินี ผู้ติดค้างกับการตายของพ่อ และหมายมุ่งความ สมบูรณ์แบบกับชีวิตแม่

เส้นทางสามสี่ปีของชีวิตที่พามาลินีมาถึงวันนี้ เธอตระหนักได้ว่าคุณค่าและความหมาย ของผู้ดูแลที่ดีมิใช่ตัดสินจากชั่วขณะใดเพียงนาทีเดียวหรือลมหายใจเดียว ทุกหลุมเนิน ทุกก้อน หินกรวดทรายแหลมคมบนทางผ่านล้วนขัดเกลา อาจไม่ได้มาลินีที่ว่าวามสวยงามสมบูรณ์แบบอย่าง อุดมคติ แต่เป็นมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่ง ผู้เคยรู้รสรักชอบชัง ผิดพลาด ทุกข์โศก โกรธ เจ็บปวด สูญเสีย อย่างมองเห็นและยอมรับความเป็นมนุษย์ของตัวเองได้ และมีหัวใจที่รับรู้ความเป็น มนุษย์ในผู้อื่นได้เช่นกัน

ตะวันคล้อยต่ำลงหลังทิวไม้ด้านหลังเมรุ ทอแสงสีทองลอดผ่านมาทาบเสี้ยวหน้าของ มาลินีที่ยังยืนอยู่ แยกทยอยกลับเกือบหมด เจ้าหน้าที่ชายหญิงสี่ห้าคนของวัดช่วยกันจัดเก็บ ศาลาและสถานที่รอบ ๆ ให้คืนสภาพพร้อมใช้กับงานต่อไป ลานปูนหน้าเมรุเหลือแต่ลูก ๆ และ ญาติสนิทของครอบครัวไม่กี่คนยืนคุยกันเบา ๆ รอเจ้าหน้าที่ชายสองคนบนเมรุจัดการกับร่าง ของแม่ครั้งสุดท้าย

“ถึงเวลาของแม่แล้ว...และถึงเวลาของเราเองด้วย” มาลินีทอดสายตามองตะวันดวงเดิม วงสีส้มเรี่ยพื้นพร้อมเลือนลับหายกลายเป็นความมืดปกคลุมในพริบตา และมาลินีรู้ว่าที่ขอบฟ้า นั้นมีแสงเงินแสงทองรอเวลาปรากฏทุกรุ่งเช้า

## ผู้เขียน



### สุพัตรา กิจวิสาละ

พยาบาลเฉพาะทางสาขามะเร็งและเฉพาะทางสาขาการดูแลผู้ป่วยแบบประคับประคอง โรงพยาบาลภูมิพลอดุลยเดช หน้าที่ปัจจุบัน Nurse Case Manager กลุ่มผู้ป่วย Palliative Care

### **แรงบันดาลใจ มุมมอง หรือสิ่งที่ต้องการนำเสนอ**

เมื่อมีการเจ็บป่วยเกิดขึ้นโดยเฉพาะผู้ป่วยโรคเรื้อรัง ไม่ใช่เพียงผู้ป่วยที่เกิดความทุกข์แต่ยังมีผู้ที่ทำหน้าที่ดูแลผู้ป่วยซึ่งรับภาระหนักหนาสาหัสและกระทบกับชีวิตทุกมิติ ดังนั้นผู้ดูแลผู้ป่วยจึงควรได้รับการดูแลเช่นกัน

### **ความรู้สึกหรือมุมมองในการเขียนหลังจากเข้าร่วมโครงการฝึกอบรมโครงการวรรณกรรมสนาม**

การเขียนได้พาใจผู้เขียนกลับมาอยู่กับเหตุการณ์ต่าง ๆ อีกครั้ง เป็นโอกาสที่ได้ทบทวนความรู้สึก ได้เรียนรู้จากเหตุการณ์ที่ผ่านไปแล้ว เรื่องที่สุขใจ อึ้งใจ รวมถึงเรื่องที่ค้างคาใจสามารถคลี่คลายได้ผ่านการเขียนถึง